

ART(D)ÈRIA

Al límit del cel i la terra

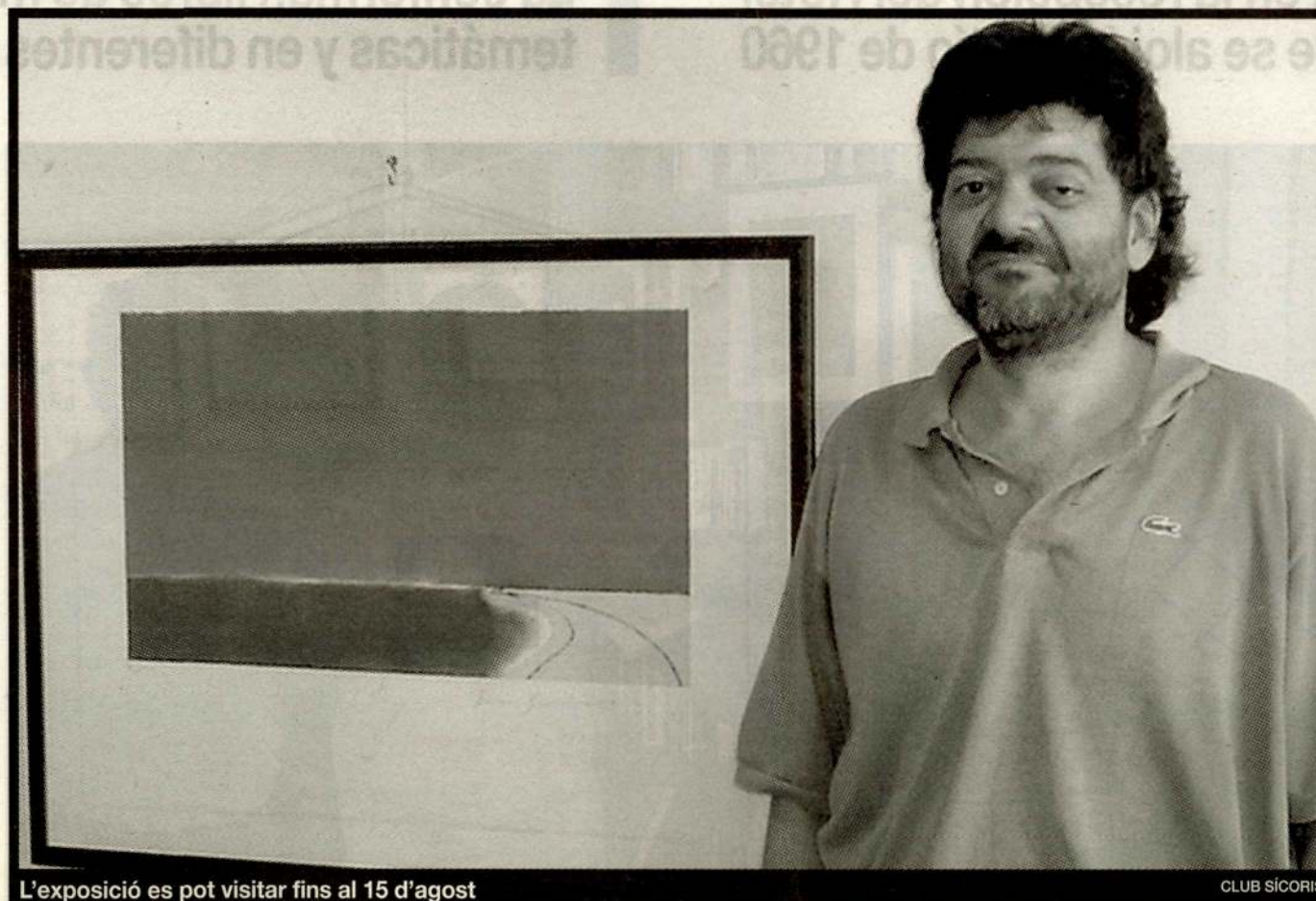
Josep Manel Simó presenta una col·lecció de gravats al Sícoris Club

LLEIDA

Anton Not

Josep Manel Simó Gombau s'ha especialitzat com a artista en la utilització de la tècnica del gravat, adquirint la seva formació al taller d'Antonio Pérez Vidal. La seva obra s'ha pogut veure en diverses mostres col·lectives i individuals tant a Lleida com en d'altres localitats dins i fora de l'Estat espanyol. Des de començaments d'agost, el Racó d'Art del Club Sícoris acull una nova exposició individual d'aquest artista lleidatà.

El paisatge és el tema de tots els gravats, heretat de la figuració tradicional, Josep Manel Simó no en fa, però, un tractament realista. Són paisatges imaginaris protagonitzats la majoria d'ells per la línia de l'horitzó i un camí que s'obre des de la posició de l'espectador en precipitada perspectiva cap a l'infinít. Aquest tema comporta una dualitat en la composició que l'artista utilitza per experimentar amb permutacions cromàtiques i amb textures diferents que són les que acaben atorgant la personalitat distintiva de cada peça. En conjunt, predomina la transmissió d'una sensació de so-

L'exposició es pot visitar fins al 15 d'agost

CLUB SICORIS

ledat. No és, però, una soledat àrida, sinó serena, propiària a la pau. L'espectador és convidat a habitar una calma necessària perquè es pugui produir un acte de comunicació, un veritable intercan-

vi personal abraçat per un silenci acollidor. Es podria parlar d'antibarroquisme, d'un plantejament del tot oposat a l'*horror vacui*: el buit no és un abisme, és un aliat imprescindible. Tal vegada les com-

posicions bitonals de Rothko, per citar un referent prou conegut, reverberin en aquests gravats, que tot i no ser abstractes sí que projecten una certa transcendència de la figuració. Les formes queden

reduïdes a la mínima expressió, gairebé funcionant només com a línies funcionals per delimitar la composició. Colors i textures adquireixen la major rellevància.

Qui s'endinsi en els camins

proposats trobarà poques distraccions en el trajecte. Només en un dels gravats la ruta és vorejada, a ambdues bandes de l'asfalt, per una línia de faroles. Les tonalitats fredes, una gamma de blaus, grisos, blanc i negre, contribueixen a donar una atmosfera nocturna i urbana a la imatge. En altres, el verd i el blau suaus i uns traços verticals hi deixen intuir un bosc o un camp amb vinyes o plantes herbàcies. Altres peces són del tot diferents, elaborades amb tons càlids, ocres, taronges, grocs, podrien tractar-se d'instantànies de dunes remogudes pel vent, com en el cas dels dos gravats de petit format que constitueixen el que es podria anomenar un díptic del desert. Prenent el color com a suggeriment, també es poden identificar paisatges mariners, camins que conviuen amb la platja resseguint un litoral sense fi.

El poeta francès Arthur Rimbaud es proposava dirigir l'existència cap a l'horitzó, cap al punt de contacte entre el cel i la terra, per trobar-hi la plenitud. En aquesta col·lecció de gravats, Josep Manel Simó també aixeca lluny la mirada cercant què s'amaga a l'horitzó.